

HAZUGSÁGOK KIRÁLYSÁGA
1. KÖNYV

A COURT THIS

„Mágia, lassú
izzás, ellenségekből
szerelmesek és titkok.
Ha szereted a *Tűskék és
rózsák udvarát*, EZT
a könyvet el kell olvasnod!”
– Courtney, goodreads.com

Oly kegyetlen és
kedves udvar

CRUEL & LOVELY

fine
selection

STACIA STARK

STACIA STARK

A
COURT
THIS
CRUEL &
LOVELY

Oly kegyetlen és
kedves udvar

HAZUGSÁGOK KIRÁLYSÁGA
1. KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1

PRISCA

KEVÉS FELKAVARÓBB DOLOG LÉTEZETT ANNÁL, hogy a hamuszürke arcú Abus a főtérre épített emelvényen állt. Közvetlenül mögötte a királyi őrség néhány tagja sorakozott fel.

– Tíz rézermét rá, hogy elhányja magát.

Belekönyökölttem a bátyám gyomrába.

– Hallgass!

Tibris rám villantotta ritkán látott, széles mosolyát, próbálta elterelni a figyelmemet az örökről, amitől a szorítás enyhült a mellkasomban.

– Tartom – mormogta Natan a jobbomon. Hűvös szél rezgette fölötünk a fák ágait, Natan megvonta a vállát, és kezét a köpenye zsebébe dugta.

– Mindketten szörnyűek vagytok – mondta Asinia, de közben meg-rándult a szája.

A fagyfoltos föld szikrázott a téli nap gyenge sugarainak fényében, a lélegzetünk ködfelhővé vált a hidegben, a kis falu közepén. Abus megélt a huszonötödik telét, így ma visszakapja az elfogadott képességét.

Szinte leghátul álltam a tömegben, innen mindent jól szemügyre vehettem. A vörösesbarna és arany ruhát viselő örök szétszóródtak a falusiak között. A kék palástba öltözött papnő lubickolt a figyelmünkben. A királyi revizor feketét viselt, hatalmát ezüst melltűje hirdette.

A szemükben durva szövésű vásznat viselő, tanulatlan parasztok arctalan tömege lehettünk csupán.

A csendes és vézna Abus jól láthatóan ideges volt, a kezét tördelte. A születésünk napján a mágiánkat áldozatként felajánlják az isteneknek, és azzal a kevéske erővel, amit ma visszakap, a falut fogja segíteni.

Az örök unottan álltak Abus háta mögött, egyenruhájukat az út pora fedte. De az a három őr, akik Abus családját vették körbe, kezüket a kardjuk markolatán nyugtatták. Ha kiderülne, hogy a fiú valahogy mégis dacolt az istennel, az anyját, az apját és a nővérét azonnal lemészárolnák. Aztán őt a városba vinnék, hogy élve elégessék az istenek napján. Megborzongtam, azt kívántam, bárcsak a vastagabb köpenyemet vettem volna fel.

Az egyik őr a kis csoportunk felé pillantott, és a borzongás az egész testemet átjáró remegéssé vált. A szívem kihagyott egy ütemet, és zihálni kezdtem.

– Ennyire azért nincs hideg, Prisca. – Natan mogorván nézett rám. De az ő arca is elsápadt.

Akinek volt egy kis esze, félt a királyi őrsegtől. A bal oldalamon Tíbris csendes volt, sötét szeme megtelt szomorúsággal. Nem sokszor került szóba közöttünk, hogy mi lesz, amikor pár év múlva eltűnök innen. Ki kellett találnom, hogy is alakul a jövőm, és nem volt sok időm.

Ez a királyság ugyanis a halált jelentette számomra.

A királyi revizor előrelépett, sötét szemét összehúzta. Markáns arca volt, éles arccsontja, kemény szája, széles válla hatalmas, amitől félelmetes férfi benyomását keltette, olyanét, aki arról híres, hogy nagyon is élvezzi a munkáját.

Az ő dolga volt kideríteni, hogy Abus nem rejtegette-e valahogy a mágiáját az elmúlt években. Ez a hatalom tette a revizort és a hozzá hasonlókat mérhetetlenül értékké a király számára.

A férfi Abust figyelte. Lassan elmosolyodott, kezét az arcához emelte.

Csak a vak nem látta a csalódottságot a szemében, miközben a fejét rázta. Abusnak nem volt képessége, az istenek elfogadták az áldozatát a születésekor. Valami felengedett a mellkasomban, és könnyebben kaptam levegőt. A faluban még sosem fedtek fel romlottat az adományozási szertartáson. Általában már gyerekkorukban elárulták magukat, amikor akaratlanul, első alkalommal használták az erejüket. De volt olyan is, akit akkor kaptak el, amikor megpróbált elszökni a huszonötödik tele előtt. Abus mögött még hárman vártak a sorukra, ők is mostanában ünnepelték

a huszonötödik telüket. Mindhárman az izgalom és a rettegés különböző szintjeit mutatták. Jelle-t az ájulás környékezte, míg ikerbátyja, Wilkin közömbös maradt. Lina egyik lábáról a másikra nehezedett, lelkesen várta, hogy visszakapja a képességét. A nagyszülei felé bólintott, akik a tömeg elején állva büszkén mosolyogtak fel rá.

A királyi revizor hátralépett. A papnő felemelte egyik kezét, és mi fét hajtottunk.

– Kisdedként erőnket az isteneknek adományozzuk, hogy örvendjenek annak, és gondoskodásukkal gyarapítsák. Abus ma élvezheti felajánlása gyümölcsét, az istenek elismerték áldozatát, amely által vigyázhattak ránk, és megóvtak minket azoktól, kik veszélyt jelentenek életmódunkra.

Szinte fröcsögte az utolsó szavakat, a tündérek iránti gyűlölete tapintható volt. Azok miatt a teremtmények miatt kényszerültünk áldozatra. A szörnyek miatt, akik ránk vadásznak, ha a királyunk nem találta volna meg a módját, hogy megvédje a királyságot a kegyetlenségüktől.

A papnő felemelt egy erőtől ragyogó kék ocartus követ, és Abushoz fordult.

– Az áldozatod mindnyájunknak szerencsét hozott. Most az istenek áldásával kísérve visszaadják azt, ami egykor téged illetett. És tovább dicsőítenek majd ezért az áldozatért, amikor elhagyod ezt a világot.

A kő fényesebben ragyogott. És még fényesebben. Abus megmerevedett, arca kipirult. A kő elsötétült. Kihuny. Kiüresedett.

Muszáj volt mosolyognom. Abus visszakapta az adományát.

A papnő a fiatalember halántékára szorította a kezét. Egy pillanat múlva kék kör jelezte, hogy betöltötte a huszonötödik telét, és sikerrel elvégezte az adományozási szertartást. Az a kék jel a szabadságot jelentette. Abus közelében néhányan ujjongani kezdtek.

Az ikrek következtek, együtt álltak az emelvényen, várva, hogy megméretessenek. Felnéztem a szabadon álló faéptítményekre, amiket kifejezetten a királyi őrség számára húztak fel. Az örök közül többen ezeken álltak a minket körülvevő nádtetők között, számszerűjával a kezükben a teret kémlelték.

A haragom élesen és gyorsan lángolt fel.

A mellkasomban fortyogott, az ujjaimban bizsergett, a bőrömön szikrázott.

Általában a sorsunk komor elfogadásával igyekeztem legyűrni. Ám aznap úgy öleltem magamhoz, mint egy szeretőt.

Az isteneknek szükségük van a mágiánkra, hogy megvédhessenek minket a tündérektől. De miért kell ennek így történnie?

Miért kell a királyságért hozott áldozatnak rettegést és halált is jelentenie?

Tibris meglökött a könyökével, mire felsóhajtottam és újra a szertartásra figyeltem, ügyelve arra, hogy az érzéseim ne üljenek ki az arcomra. Bármilyen kirívó viselkedés a revizor váratlan látogatását vonhatta maga után. És abban az esetben mindketten holtan végeznénk.

Wilkin és Jaille végeztek, képességük egy kis darabját visszakapták. Lina gyakorlatilag eltáncolt mellettük, jól láthatóan több mint felkészülten az adományra. Az örök elengedték az ikrek szüleit, és közrefogták Lina nagyanyját és nagyapját.

A papnő az oceartus kőért nyúlt. A király revizora Lina feje fölé emelte a kezét.

És elmosolyodott.

Éreztem, ahogy a vér kifut az arcomból. Tibris megfeszült mellettem, lassan áthelyezte a testsúlyát, miközben körülnézett. A fivérem kiutat keresett. De az örök azonnal észrevették volna, ha bárki menekülni próbálna.

– A *szerencse* mágiája – állapította meg a revizor. – Pontosan itt, ahol semmi keresnivalója.

Lina a homlokát ráncolta.

– Én nem... Nekem nem...

– Csendet!

Behunytam a szemem. A szerencse egy csendes erő volt. Olyan fajta, amelyet Lina észre sem vett, még akkor sem, ha használta.

A nagyszülei hangosan, kétségbeesve könyörögtek.

Éppen akkor nyitottam ki a szemem, amikor mindkettejük feje a földre hullott.

Az örök egy pillanat alatt végeztek velük.

Valaki öklendezett a hátam mögött. A bal oldalamon egy nő felsikoltott. Én csak bámultam, képtelen voltam felfogni, ami a szemem előtt történt.

Lina lába megingott, aztán sikoltozni kezdett.

A hang áttörte a csendet, és a tömeg azonnal válaszolt rá.

Valaki jobbról meglökött. Aztán megütöttek a bal oldalamon. Színiszta pánik. Egy gyerek térdre esett, az anyja után kiabált, Tibris megragadta a hátán a ruháját, és felkapta.

A király őrei Lina felé tartottak. Már nem sikoltzott, hátrált előlük, amennyire csak tudott az emelvényen.

Néhány tyúk kiszabadult a ketrecéből, és az örök lábai között csapkodtak szárnyaikkal.

A szerencse ajándéka.

A falu mészárosa futásnak eredt. Az első nyílvesző a két váll között találta el. A második és a harmadik a gerincébe fúródott, és a földre esett.

– Senki se mozduljon! – üvöltötte felettünk egy őr.

Az egész tömeg mintha megdermedt volna. Mindenhol tágra nyílt szemeket és döbrent arcokat lehetett látni. Epe öntötte el a torkomat, ahogy újra az emelvény felé néztem.

A revizor megfordult, és visszakézből arcon ütötte Linát. Ahogy a lány térdre esett, a férfi hátba rúgta, miközben intett az egyik őrnek. A lépcsőn felérve a katona lábra rángatta, és nehéz fémbilincset tett a lány csuklójára.

Lina feje lógott, jól láthatóan kába volt. A családja halott, férje sem volt, aki harcolhatott volna érte. Nem véletlen, hogy csak a huszonötödik tél betöltése után szabadott megházasodnunk.

A revizor felénk fordult.

– A romlottak, akiket elutasítottak az istenek, és akik gáncsot vetnek nekik, hogy elvegyék a hatalmukat, akik az igazság helyett szentségtörést követnek el, égni fognak bűneikért. Királyunk oly elkötelezett azon szándékában, amely szerint megvédi a királyságot a tündérektől, hogy pénzjutalmat ajánlott fel.

A papnő helyslőn bólogatott.

– Száz arany üti a markát mindenkinek, aki tudatja velünk az árulók kilétét.

Néhány lépésnyire jobbra egy nő élesen beszívta a levegőt. Nem tudtam hibáztatni érte. Száz arany, és hátralévő életében nem kell dolgoznia többé.

A revizor a tömeget méregette, tekintetében buzgalom égett, mintha képes lenne meglátni a mágiát ott, ahol nem szabadna lennie.

Biztos voltam abban, hogy hallja a szívem dobogását. Hogy érzi a bőrrömpre tapadt izzadságomon a félelem szagát. A világ beszűkült, nem látam mást, csak az ő arcát.

Lement a tömegbe, és az szétnyílt előtte. Úgy tűnt, egyenesen felém tart, mintha tudná.

Tibris közém és a revizor közé lépett. Úgy tett, mintha alig várná, hogy gratulálhasson Abusnak. De megbotlottam a köpenyem szegélyében, hátraestem, és egy férfi kemény mellkasának ütköztem.

Erős karok ragadtak meg. A férfi egy hosszú pillanatig megtartott engem, mindketten meredten figyeltük a revizort.

Ő azonban már át is sétált a tömegen, minden bizonnyal felkészült, hogy útnak induljon a következő faluba.

Felpillantottam a férfira, és elakadt a lélegzetem. A nap bosszúsan csillogó szemére sütött. Az arca nagy részét fekete kendő, a haját a köpenye felhajtott csuklyája takarta. Nem tudtam megállapítani a korát, vagy hogy simára borotvált-e az arca... egyáltalán semmit.

De ismertem őt.

Minden hónapban legalább egyszer álmodtam egy zöld szemű férfiről. Nem egyszerűen csak *zöld*. Ez a szó még csak meg sem közelítette a valóságot. Igéző szeme volt. Sötét-, mégis élénkzöld, amiben az ezüst pettyek magukhoz vonzották a fényt. Álmomban a férfi visszanézett rám, mintha türelmesen várna. Néha nyugtalanul ébredtem miatta. Máskor azonban mély elégedettség töltött el, szinte már... biztonságot éreztem.

– Nézz a lábad elé! – morogta, és talpra állított.

– Milyen elbűvölő! – motyogtam. – Nagyon köszönöm a...

De a férfi már el is sétált.

A rideg, goromba fráter után bámultam, és felráztam magam a kábulatból. Nem ismertem azt az embert. Az iménti események kavarogtak a fejemben. Az örök lemásztak a háztetőkről, hogy körbevegyék a teret, Tibris őket figyelte.

– Pris, jól vagy? – Asinia megszorította a vállam. A szeme elsötétült, az arca elsápadt, a szájából kifutott az összes vér.

Valószínűleg én is pont ilyen megrendülten festhettem. Mindig megvolt az esélye, hogy felfednek egy romlottat, mégsem számított senki arra, aminek aznap szemtanúi voltunk.

– Rendbe jövök – válaszoltam. – És te?

Csak bólintott. Egy hosszú pillanatig egymásra meredtünk. Valaki nevetett, a hang egyáltalán nem illett a tömeg komor hangulatához, Asinia össze is rándult. Mindketten megfordultunk.

Abus arca ragyogott a családja körében. Az apja hátba veregette, az édesanyja pedig mosolygott. A család megkapja majd az öt ezüstpénzt, a király ajándékát. A hagyomány szerint az egész falu hivatalos volt a téren tartott ünnepségre, mindenki olyan ételt hozott, amelyet tudott.

Abus apjának sikerült egy disznót szereznie, ami már kora reggel óta nyársra volt tűzve. A hús finom illata belengte a falut, beszállt a nyitott ablakokon és a zárt ajtók alatt a házakba.

A gyomrom kényelmetlenül összeszorult.

Tibris rám nézett, és már nyitotta is a száját, de Natan éppen utat tört magának felénk.

– Hát... ez rettenetes volt. Ki marad az ünnepségre? Nekem szükségem van egy italra.

A nap még alig kelt fel, a történetek után azonban fogadni mertem volna, hogy a falu nagy része délre a pohár fenekére néz majd.

Tibris figyelte, ahogy Natan a bor felé vette az irányt, aztán hozzám fordult.

– Meg kéne nézned anyát – mondta. – Majd én itt maradok.

Tudtam, mire gondol. Semmi kedve nem volt részt venni a lakomán. Valószínűleg sokkal inkább szeretett volna egyedül lenni. De egyikünknek muszáj volt maradnia, és úgy tennie, mintha ünnepelne, vagy a családunk magára vonta volna a figyelmet. Őszintén szólva nehezen értettem meg, hogy képes mindenki leülni és enni, néhány lépésnyire onnan, ahol Lina nagyszülei nemrég haltak meg. A faluban mindenki szerette őket, mégis, a testüket már el is tüntették, a vérüket feltakarították, mintha soha nem is léteztek volna. Hamarosan a legtöbb szomszédunk hangosan fog hálát adni az isteneknek, hogy megtalálták a romlottat, és megszabadították tőle a falunkat.

Tibris ettől szeretett volna megkímélni engem. Elöntött a hála.

– Igazad van. Megnézem, hogy van.

Nem volt könnyű felmentést kapni az adományozási és az elfogadási szertartások alól. Az anyám azért kapott kedvezményt, mert bármikor támadhattak látomásai, amivel megzavarta a nyugalmat.

– Hazakísérlek – ajánlotta fel Asinia. – Csak szólok anyának.

Elsétált, és a pillantásom találkozott Tholével. Abus családja közelében állt, férfiasan jóképű volt, mint mindig. Rám mosolygott, és a kavargó gyomrom ellenére az arcom égni kezdett. Soha egy férfi sem hozott zavarba, de valahányszor Tholra néztem, a mellkasomban valami rezegni kezdett. Chista, a húga hozzá hajolt, és mondott neki valamit, én pedig elfordultam, kényszerítve magam, hogy ne bámuljam.

A közelben Kreilor a barátai körében szó szerint kiabált, hogy a környéken mindenki biztosan jól hallja, miről beszélgetnek.

Tibris megrázta a fejét, és elsétált, minden bizonnyal azért, hogy szerezzen magának egy italt. Sosem kedvelte Kreilort. Nem tudtam hibáztatni érte.

A falunkban minden férfinak kötelező volt megtanulnia harcolni, felkészülni arra az esetre, ha a határaink elesnének, és hadba kéne vonulni a tündérek ellen. A fiúkat már kicsi koruktól kezdve képezték, csak egyetlen módon kerülhették el a kiképzést: ha az istenek útját választották. Kreilor pontosan ezt tette, így a falu papnőjének hű tanítványa lett.

– Aztán a papnő megmutatta a belső szentélyt – közölte Kreilor önelégült kis mosollyal a képén.

Teljesen mozdulatlanra dermedtem.

Ha Kreilor beléphet a belső szentélybe, akkor hozzáfér az üres oecartus kövekhez. Talán, ha követném... *kölcsonvehetnék* egyet.

Megjegyeztem a papnő imáját. Vajon használhatnám magamon a követ? A pulzusom felgyorsult, a gondolataim százfelé jártak.

Kreilor egyik barátja felhorkant.

– Pont *téged* engedtek be arra a szent helyre?

Kreilor kidüllesztette a mellkasát.

– Természetesen. Három éven belül én magam fogom megtartani a szertartásokat.

A gondolatra reszketni kezdtem. Kreilor már gyerekkorunkban is egy zsarnok volt. Kinevette a koldusokat, az egyetlen olyan pozíciót választotta, amelyik lehetővé tette számára, hogy ne kelljen azokkal készülnie, akiket kevesebbre tartott magánál, a családja pénzét és nevét használta, hogy elérje, amit akart.

Thol elsétált mellettük, és könnyedén elvonta a figyelmet Kreilorról.

Ők ketten ki nem állhatták egymást. Az apáik jó barátok voltak, és mindkét fiú megkapott minden kiváltságot, amit ez a falu kínálhatott nekik, miközben felnőttek. Ám amíg Thol jószívú maradt, addig Kreilorban megszállottan dolgozott a bizonyítási kényszer.

Asinia mellém lépett és belém karolt.

– Hát, ez kínos – suttopta, miközben Thol tudomást sem vett Kreilorról. – Most pedig juttassunk téged vissza anyukádhoz.

Húzni kezdett, és a házunk felé vettük az irányt. A csizmám csúszkált a macskaköves úton, de én csak Lina nagyszüleinek szétfolyt vérért láttam a köveken.

Vajon mit szólna Asinia, ha tudná, hogy ha nem jutok ki innen, egy nap az emelvényen állva kell végignéznem, ahogy Tibrist és a Mamát lemészárolják, hogy aztán a testüket félredobják, mintha nem jelentenének semmit?

Ha megtartaná a titkomat, és erre a revizor rájönne, neki is meg kéne halnia.

Az út legnagyobb részét csendben tettük meg. Végül Asinia nagy levegőt vett.

– Micsoda pillanat volt az Thol és közted! – lelkenedett.

Próbált felvidítani, és én megtehettem ugyanezt a kedvéért.

– Csak egy mosoly volt. Meg sem tudok szólalni a közelében.

– Lehet, hogy te borzalmasan flörtölsz, de emlékeztetnék arra, hogy én vagyok az egyik legjobb ebben. Tudom, hogy egy férfi mikor érdeklődik.

– Ne is próbálj vigasztalni! Így sokkal lehangolóbb az egész.

Megszorította a karomat.

– Szó sincs róla. Majd meglátod.

A szokásos útvonalon mentünk, a nagy vaskapu mellett, aminek a túloldalán a tágas, meleg otthonok helyezkedtek el, elválasztva őket a falu

többi részétől. Vajon milyen lehet egy ilyen házban élni? Milyen lehet, hogy nem kell mindent fillérre pontosan kiszámolni, vagy télen nem kell a tűz mellett kuporogni, mert a hálószoba ablaka kitörött?

– Prisca!

– Bocsánat. Elkalandoztam. Mit fogsz csinálni az ünnepek után?

– Anyának segíték.

Asinia anyja varrónő volt, és a lánya örökölte a tehetségét.

A barátnőmre pillantottam. Teljesen más dolgokról álmodoztunk. Én semmit sem szerettem volna jobban, mint itt maradni ezen a helyen, ő viszont városi életre vágyott. Függetlenül attól, hogy mennyi mágiát fog visszakapni két év múlva, amikor eléri a megfelelő kort, abban reménykedett, hogy a munkájának híre megy, és valaki a városból megbízza majd őt.

Volt rá esély. Senki sem tudott úgy ruhát varrni és tervezni, mint Asinia.

Bárhol is kössek ki végül, megtalálom majd a módját, hogy tudassam vele, biztonságban vagyok. Ha meg tud nekem bocsátani, talán még egy-két levelet is válthatunk egymással. A gondolatra, hogy nem láthatom őt mindennap, összeszorult a mellkasom. Képes lesz megbocsátani nekem azt, hogy nem voltam hozzá őszinte?

– Átjöhetnél holnap vacsorára – mondta.

Az arcom megrándult, de elrejtettem. Asinia és az anyja ugyan nem voltak annyira szegények, mint mi, de nem is volt megosztani való kegyerük. Mégis mind a ketten folyamatosan próbáltak jóllakatni engem.

– Asinia.

– Az anyám szeret téged, Prisca. Tisztában van azzal, hogy milyen a helyzet édesapád halála óta.

– Meggondolom.

Asinia úgy húzta fel a szemöldökét, mint mindig, amikor pontosan tudta, mire gondolok.

– A te anyád is megtenné ugyanezt értem.

Intett, és visszafordult a tér felé. Én folytattam az utam a poros járdán, és kinyitottam a bejárati ajtót.

– Mama?

A ház csendes volt.

Természetellenesen, kísértetiesen csendes.

Berohantam a szobába, és egyenesen anyám mellé térdeltem. A szeme kifordult, hörögye vette a levegőt.

Az anyám éppen egy látomás kellős közepén volt.

2

LORIAN

– SZERINTEM EZ CSAPDA – dörögte Rythos a lován mocorogva, miközben a nap megvillant sötét bőrén. Az utolsó pillanatban hajtotta le a fejét, hogy elkerüljön egy alacsonyan lógó ágat.

Tőlünk keletre hegyek magasodtak, egyetlen, hófödte csúcsaik az égbe törtek.

– Még jó, hogy csapda – morogta Marth. Összehúzta magán a köpenyét, és bizalmatlanul nézett az előttünk elterülő város romjaira.

Az Elátkozott Város egykor Eprotha fővárosa volt. Évszázadokkal korábban, amikor az emberek betörték a ma Kopár Kontinensként ismert területre, nem voltak felkészülve arra, ami ott várta őket.

Manapság Lesdryn a főváros, a királyság másik felén.

Ilyen hosszú utazás után a legtöbbünk ki volt éhezve egy kis harcra. De nem volt vesztegetni való időnk. Már így is lóhalálában kellett vágatnunk, hogy a keleti kis faluból időben megérkezzünk erre a találkozóra.

Bizsergett a bőröm. Ami egyértelmű jele volt annak, hogy ez tényleg csapda.

Cavis csendes volt, mint mindig. A felesége nemrég adott életet első gyermeküknek, így hazavágyott. Mégsem panaszkodott. Mint mindannyian, ő is nagyon jól tudta, milyen nagy jelentősége van a következő néhány hétnek.

– Mit mondasz, Cavis? – kérdeztem. – Gondolod, hogy most az egyszer bízhatunk a kőbanyák tisztességében?

Cavis ferde mosolyt villantott.

– Még az olyanoknak, mint mi, sem tanácsos megbízniuk az Elátkozott Városban, ahogy a benne tanyázó teremtményekben sem.

Kevesen tudták, hogy az Elátkozott Városnak új lakói vannak. Még kevesebben merészkedtek a királyságnak erre a részére. Mi mégis ott álltunk a lerombolt város kapujában.

– Gyertek ki, banyák! – parancsoltam.

– Ti gyertek beeee! – válaszolt egy hang.

Megráztam a fejemet. Sétáljak be önként egy romvárosba, ahol a kőbanyák élve a romok alá temethetnek?

– Van egy megállapodásunk. Ha megszegitek, számolnotok kell a következményekkel.

Szabadon engedtem egy csipetnyi erőm. Leginkább azért ennyit, mert nem is maradt több. Összeszorított foggal felemeltem a kezem, a mágiám szikrázott a napfényben. Hamarosan. Nem is olyan sokára a képességem újra teljes lesz.

– Feeeenyegetni merészselsz minkeeeet?

Rythos lova nyugtalanul mozgolódott, ő leugrott, és előrántotta a kardját.

– Ne akarjátok, hogy bemenjünk!

– Pontosan ezt akarják – morogta Marth. – Ez a lényeg.

Nem volt időnk erre. Az erőmmel lecsaptam a legközelebbi törmelékhalomra, amely régen egy őrtorony lehetett. A fülsértő visításból ítélve az egyik banya onnan figyelt minket. Elmosolyodtam. Remélhetőleg ez jelentősen lerövidíti az itt töltött időnket.

Banyák tűntek fel a romok között. Lassan mozogtak, sűrű, ráncos bőrük száraz volt, mint a homok. A középben álló turmalinból készült koronát viselt.

Leszálltam a lovamról, és vártam, hogy közelebb jöjjenek. Mindig is úgy gondoltam, hogy a csendnek hatalma van. Rythos lustán lóbálta a kardját. Figyelmeztetőn ránéztem, mire a szája állati vigyorra görbült. A sok év alatt nem sikerült kiderítenem, miért gyűlölte annyira a banyákat.

– Változtak a feltételek – sziszegte a királyné. – Még több aranyat akarunk.

Galon leugrott a lováról, és sértett arccal mellettem termett. Ha egy alku megkötöttet, azt nem lehetett felrúgni. Marth és Cavis hátulról fedezett minket, bár elég jól ismertem őket ahhoz, hogy tudjam, egy jó kis csetepatéban reménykednek.

– És azt hiszed, teljesíteni fogjuk a követeléseiteket?

A királynő szörnyű mosolya látni engedte porladó kőfogait.

– Azt hiszem, hogy tudom, mire kell neked ez a kis hozzávaló. – Fel-emelte a fiolát, benne a különleges mohával. – Tehát, ha jól gondolom, szükséged van a diszkréciónkra. Mert ha a király kiszagolja a terveteket, mindannyian éééégniiii fogtok.

Egyenesen a királynő szemébe néztem, addig, amíg el nem kapta a tekintetét. Persze rögtön visszafordult, de már késő volt. Mindketten tudtuk, ki diktálja a feltételeket. Elmosolyodtam.

– Azt hiszed, biztonságban vagy ezen az elátkozott földön? Gondolod, hogy Sabium nem küldi majd ide a katonáit, annyi mágiával, amennyi csak van, hogy porrá zúzza ezeket a köveket?

A királynő az arcomat tanulmányozta. Egyik nővére a fülébe suttogott. A gerincem tövében érzett nyugtalanság ellenére igyekeztem közömbös arcot vágni. Ez volt a tervünk leggyengébb pontja. A banyák együttműködése és a királynő kezében lévő moha nélkül a bosszúm örökre elérhetetlen marad.

– Beérjük az eredeti megállapodással – mondta végül a királynő.

– Akkor miért vesztegeted itt az időnket? – morogta Rythos.

A banya nem is törődött vele. A társam felült a lovára, és még mindig karddal a kezében a királynő felé indult.

Marth követte. Rythos kinyújtotta a kezét a moháért. Marth a pénzérméket tartotta oda. Mind feszült csendben figyeltünk. Egyetlen rossz mozdulat, és a föld tele lesz hullákkal. Személy szerint nem bántam volna, ha a halott kőbanya hideg kezéből kell kifeszegennem a fiolát. Egy részem sóvárgott a harc után. A királynő a szemembe nézett, és jelzett az egyik alattvalójának. A moha Rythos tenyerében landolt, a pénzt kikapták Marth kezéből, és ezzel el is volt intézve.

A banyák vigyorogva visszavonultak a romvárosba. A tervünk első része ezzel sikeresen lezárult. Forrt bennem a kegyetlen elszántság. Ha

tehettem volna, ott és akkor kirobbantom a háborút. De a következő lépéshez több idő kellett.

A fejünk fölül lecsapott egy sólyom. A bátyám ragaszkodott a madár kiképzéséhez, hogy üzeneteket küldhessen nekem. Reméltem, hogy a kis pergamendarab jó híreket rejt, és továbbléphetünk a terv következő fázisába.

A madár Marth vállára szállt, a karmai belegabalyodtak a szőke hajába, így grimaszolva szabadította ki a levelet.

– A kapcsolatunk a gormáliai határnál akar találkozni velünk.

Ez pontosan a jó hír ellentéte volt. Nem mozdultam.

– Az épp az ellenkező irányban van. És az út a város mellett visz.

Marth felsóhajtott.

– Tudom. A bátyádat idézve, a kapcsolatunk nem kockáztathatja meg, hogy Eprothában utazgasson. A biztonsági intézkedések túlságosan szigorúak.

– Az út legalább két napba fog telni.

Az utazással elvesztegetett napok miatt kevesebb időnk lesz a városban megtalálni azt, amit elvettek tőlünk. Pedig azt a kutatást óvatosan kell végrehajtani. Módszeresen. Viszont a másik fiola nélkül a kastélynak még a közelébe sem jutnánk.

Kockáztatnunk kellett.

Nagy levegőt vettem. A bosszúm már közel volt, a tervem minden darabja a helyére került. Tekintettel arra, ami a következő hetekben várt ránk, örültem volna, ha ez a kis kitérő lenne a legnagyobb problémánk.

Marth átadta a másik üzenetet.

Kitekertem a pergament, és átfutottam.

Kedves L,

A forrásaim szerint kénytelen vagy visszamenni a határhoz, hogy átvedd a csomagot. Szinte hallom, ahogy a fogadat csikorgatod, de ennek így kell lennie. Ha elég gyors vagy, oda fogsz érni a találkozóra.

Riniana kérdezősködik utánad. Mondhatom neki, hogy gondolsz rá?

Idősebb, túlzottan is elnéző bátyád,

C

A fejemet rázva elvettem a tollat Marthtól, hogy lefirkantsam a válszom.

Kedves C,

Attól tartok, te úgy véled, ez a helyzet Rinianával szórakoztató. Nem élhetünk mind boldog házasságban és éremlyítő szerelemben. Legtöbben nem is szeretnénk.

Elmegyünk a csomagért. Azt javaslom azonban, hogy ha legközelebb ehhez hasonló találkozót szervezel, nézz utána jobban, mivel állunk szemben.

Fiatalabb és sokkal jóképűbb öcséd,

L

– Indulunk – mondtam. – Nem késlekedhetünk tovább.

Egész éjjel megállás nélkül lovagolnunk kell, hogy behozzuk az elvesztegetett időt. Pontosan abba az irányba tartottunk, amerről jöttünk. Őszeszeszorított foggal gondoltam az elvesztegetett órákra.

Marth bólintott. Rythos a mögöttünk elterülő romokon nyugtatta a pillantását.

– Inkább utazom az erdőn át, mint egy ilyen hely közelében.

PRISCA

REMEGŐ KÉZZEL TETTEM A PÁRNÁT MAMA FEJE ALÁ. Amikor leterítette egy látomás, nem tehattünk semmit, csak vigyáztunk rá.

– Sajnálom – suttogtam összeszorult gyomorral. – Nem lett volna szabad egyedül hagynunk.

Hosszú percekkel később anyám teste elernyed. Úgy simítottam ki ősz haját az arcából, ahogy ő szokta az enyémből, amikor beteg voltam vagy rosszul éreztem magam.

– Prisca?

A hangja bágyadtan szólt, a mozdulatai lassúak voltak, mintha félálomban lenne. Egy rövid pillanatra becsuktam a szemem. Azon tűnődtem,

hogy talán egy nap belevész az egyik látomásba, és már sosem láthatom a szemében a felismerés szikráját, amikor rám néz.

- Itt vagyok, Mama. Szeretnéd, hogy segítsek befeküdni az ágyba?
- Alszom egy keveset, csak néhány órát.
- Rendben – mondtam halkán és gyengéden.

Csak az istenek tudhatják, miért adtak az anyámnak váratlanul felvillanó látomásokat olyan emberekről, akiket nem is ismert. Azt mesélte, fiatal korában az ereje hasznos volt, a királyság leggazdagabb emberei jöttek hozzá házassági és üzleti tanácsért. De lassacskán a hasznos látomások eltűntek. Mostanság gyakran volt olyan, mint ezúttal, hogy reszketve hevert a padlón a látomás utóhatásaitól, amit nem értett vagy nem akart megérteni.

Amint Mama feje a párnához ért, lecsukódott a szeme, én pedig az egész délutánt az ablak mellett töltöttem. A rácsos kocsli hátuljában magányosan rettegő Linára gondoltam. Sosem fogom elfelejteni az izgatott, reményteli mosolyát. A szemem megtelt könnyel.

Még csak nem is tudott a megmaradt képességéről. Így azt sem tudta, hogy menekülnie kell. Letöröltem a nedves arcomat.

– Prisca? – Mama az ágyban feküdt, örömmel láttam, hogy az arcába visszatért egy kis szín. – Segíts fel, drágám.

Engedelmesen segítettem neki felkelni. Anyám lefogyott. Oda kellett figyelnem, hogy többet egyen aznap vacsorára.

- Ez a rosszabbik fajtából volt – jegyeztem meg csendesen.

Üveges tekintete kiélesedett, bólintott, és tenyerébe fogta az arcomat.

- Nagyon szeretlek. Mindent a te biztonságodért tettem.

A pillantásától a szívem megdobbant. Olyan volt, mintha máris gyászolna.

– Tudom, Mama. Hidd el, tudom. És most hozzunk téged rendbe, mielőtt Tibris hazajön, és elkezd itt fontoskodni nekem.

Anyám elmosolyodott.

- Az nagyon megy neki.

Segítettem lemosni az arcáról az izzadságot, az asztalnál adtam neki egy csésze teát, és megmelegítettem az előző napi levest.

- Nagyon szeretlek – mormolta Mama. – Tudnod kell.

Bármi is volt abban a látomásban, jól láthatóan megviselte. Nem szokott ennyire érzelmes lenni.

– Én is szeretlek. Hé, mi a baj? Minden rendben lesz!

Egy magányos könnycsepp gördült végig az arcán, odanyúltam, és le-töröltem. Megfogta a kezemet.

– Nem maradhatsz itt, Prisca.

Mintha kiüresedett volna a mellkasom. Az, hogy ilyen nyíltan beszélt erről...

Most már biztos volt, hogy benne voltam a látomásában.

– Mama, mit láttál?

Csend.

Sóhajtottam.

– Tudom, úgy terveztük, hogy elmegyek, de van egy ötletem.

Mama csak rázta a fejét.

– Bármi is legyen, nem fog működni.

Az elutasító hangnem feldühített. Nem tudtam egyszerűen feladni, és elmenekülni. Ha elfutok, életem hátralévő részében menekülnöm kell. Bele kellene nyugodnom, hogy ez a sorsom?

Nem tudtam.

Nem *akartam!*

A legkisebb esélybe is hajlandó voltam belekapaszkodni.

Kreilor hozzáfért az oceartus kövekhez. Követhetném a bejárathoz. Kileshetném, hogyan megy be, és lophatnék magamnak egy követ.

Nagy levegőt vettem, és gyorsan elhadartam:

– Mi lenne, ha ideiglenesen egy kőbe zárnam az erőmet? Az adományozásig? A revizor látná, hogy nincs képességem, és...

– A te képességed nem így működik.

Mozdulatlanná dermedtem a döbbenettől. A képességem egyáltalán nem működött. Kivéve a legrosszabb pillanatokat. De ez alkalommal másképp lesz. Másképp kell lennie.

Mama az arcomat fürkészte, a szemében a vidámság és a kimerültség harcolt egymással.

– Apád makacs természetét örökölted. Megkönnyíti majd az életed, hacsak nem teszi mégis inkább sokkal nehezebbé.

A gyász összeszorította a torkomat. Néha még arra ébredtem, hogy az ő hangját hallom.

– Minden rendben lesz. Majd meglátod.

Anyám csak bólintott. De az arcán még ott volt a kétségbeesés.

Mama a felmelegített levest szürcsölte, amikor Tíbris hazaért.

– Milyen volt az ünnepség? – kérdeztem.

Erőtlen mosolyt küldött felém.

– Remek. Natan javaslatára király hálóját játszottunk.

Vágtam egy grimaszt. Ez Natanra vallott.

A játék egy mondára épül. A régi történetek szerint a király ükapja olyan trükkös és agyafúrt volt, hogy az embereit még gyerekként beszívárogtatta idegen országokba. A gyerekeket tudtukon kívül elvarázsolták, és *alvó pókoknak* nevezték. Amikor felébresztették őket, vagy információt kellett szerezniük, vagy meg kellett ölniük az öreg király ellenségeit. Még gyakorolnom kellett, hogy az arcom ne áruljon el semmit, de a legutóbb már majdnem megnyertem a király hálója játékot.

Figyeltem Tibrist, ahogy Mama homlokára csókot nyomott, és leült az asztalhoz. A két szemöldöke közötti ránc arról árulkodott, hogy mérges. És a kezében szorongatott papír azt is elárulta, miért.

Amióta a bátyám barátja, Vicer átesett a Próbán, és kiderült, hogy elég mágiája van ahhoz, hogy a falunkból a városba küldjék, hogy ott munkába álljon, Tíbris a szokásosnál is csendesebb volt.

A levelekben, amiket Vicerrel váltott, ugyanazt a kódot használták, amit még gyerekkorunkban találtunk ki. Akkoriban Vicer és Tíbris beavattak a terveikbe, ismertem minden titkos üzenetet és ki nem mondott szót. Folyton a nyomukban voltam – általában Asiniával az oldalamon –, Tíbris pedig elviselt minket, az idősebb fivérekre oly jellemző lesújtó sóhajok közepette.

Ám ezek a levelek mások voltak. Nem magyarázta meg, miért, de a bátyám nem engedte, hogy elolvassam őket. Persze minél jobban titkolóztam, én annál kíváncsibb lettem. Ha Vicer bajban volt, segíteni akartam.

Láttam, hogy Tíbris a homlokát ráncolva nézi a levelet. Most napokig töprengeni fog.

– Megfürdök. – Azzal kiballagott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Megkíséreltem még egyszer, utoljára kihúzni valamit anyámból.

– Mama... van valami, amiről tudnom kéne?

Vízcsobogás hallatszott a fürdőszobából. Tibris hideg vízzel töltötte meg a kádat.

Mama megmondaná, ha a király revizora utánam kutatna. Akkor mit láthatott? Mi rázta meg ennyire?

A szeme megtelt könnyel, és némán megrázta a fejét.

A látnokoknak saját szabályaik vannak. Mert olykor sokkal rosszabb végzethez vezetett, ha valakinek elmondták a jövőjét. Rám tört a zsigeri félelem, és nem eresztett.

– Fáradt vagyok – szolt Mama.

– Hadd segítssek ágyba!

– Egyedül is megy. Jó éjt, drágám!

A nagszobába mentem, ami egyben Tibris hálója is volt. A fürdőből kiszűrődő vízcsobogásból tudtam, hogy a testvérem még nem végzett. Vicer levelét az ágya közelében álló rozoga kis asztalon hagyta.

Nem lett volna szabad. Már nem voltunk gyerekek. Tibris megérdemelte a magánéletet. Mégis... valami nagyon nem volt rendben. A húgként az én feladatomból volt segíteni neki, még akkor is, ha nem kérte a segítségemet.

Amúgy meg a bátyámnak sem okozott gondot beleszólni az életembe, ha úgy látta szükségesnek. Folyton védeni próbált, de talán ezúttal én segíthetnék neki.

Hátrattét kézzel néztem le a levélre. Már rég olvastam a rejtjeleinket, és beletelhet egy kis időbe, mire megfejttem.

De egy szót mégis felismertem.

– Prisca! – Tibris felkapta a levelet az asztról, és dühösen meredt rám. Összereztem. A bátyám olykor úgy mozgott, mint egy macska.

– Miért írt Vicer Crawythról?

Tibris arca elsápadt a haragtól.

– Tartsd magad távol a dolgaimtól, a rohadt életbe!

Mintha darázs csípett volna meg, hátrahőköltem. A bátyám még *soha* nem beszélt így velem.

– Gyerekek? – kiáltott Mama a másik szobából.

A bátyámra bámultam.

– Jövök, Mama.